



ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မအကြောင်း တစေ့တစောင်း

A Glance at My Life

မွန်ဟော်စီ

စာရေးသူ၏ အသက် ၄၀ ပြည့် အမှတ်တရ စာစုများ

ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မအကြောင်း တစေ့တစောင်း
မွန်ဟော်စီ

ဤစာအုပ်သည်

This book is dedicated to

MY FATHER

Whose loving spirit sustains my heart still

ကျွန်မ နှလုံးသားကို ယခုအချိန်ထိ အချစ်များနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေစေသော
အဖေသို့

MY MOTHER

who gave me this life

ဒီဘဝ ... ဒီအသက်ကို ပေးခဲ့သော အမေသို့

MY HUSBAND

for making me believe that everything is possible

လောက၌ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိကြောင်း ယုံကြည်စေခဲ့သော ချစ်ခင်
ပွန်းသို့

MY BROTHER

for his friendship, humor and arguments that make my life alive
and crazy

ရင်းနှီးမှု၊ ဟာသ၊ ငြင်းခုံမှုများနှင့်အတူ ကျွန်မဘဝကို ရှင်သန်တက်ကြွ
ရူးသွပ်စေခဲ့သော မောင်လေးသို့

MY BABIES

JOEY, PIXIE, BLAZE & PUPPY

who are angels without wings

တောင်ပံ မပါသော နတ်သမီး၊ နတ်သားလေးများသို့

&

MY READERS

who are the lovers of Truth, Equality and Sincerity

အမှန်တရား၊ ညီမျှမှုနှင့် ရိုးသားမှုတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးသော ကျွန်မ၏ စာ
ဖတ်သူများသို့ ရည်ညွှန်း ရေးသားအပ်ပါသည်။

အမှန်တွေအများကြီးတွေနိုင်တာ

အမှားတွေ သိပ်များခဲ့လို့ပါ ...။

မွန်ဟော်စီ

အပိုင်း(၁)
သို့ ... အဖေနဲ့အမေ
အဖေသို့ (ခွဲသီဟကျော်)

ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့ဆိုရင် အဖေဆုံးတာ ၁၇ နှစ်ပြည့်ပြီး တစ်ရက်နေ့မှာသာ ဆုံးခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ နောက်တတ်ပြောင်တတ်တဲ့ အဖေကြောင့် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်မှုမဟုတ်ဘူး၊ April Fool က ရှိနေတာကိုး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေနဲ့ အနေသိပ်မနီးခဲ့ပေမဲ့ အဖေ့အကြောင်း အဖေ့ပုံပန်း သွင်ပြင် ကတော့ မှတ်မိနေတုန်းပဲ၊ အမေတို့၊ အစ်မတို့၊ အဘိုးအဘွား၊ အဖေ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ဆွေမျိုးတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီအသက်အရွယ် မှာ မြင်လိုက်ကြရင်ကိုပဲ အဖေနဲ့ တူလိုက်တာလို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ သူတို့ပြောကြတဲ့ အဖေ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်သိတဲ့ အဖေ့အကြောင်းကိုပဲ ဆက်စပ်မိပြီးတော့ အဖေ့ကို ပုံဖော်မိတာ လောက်တော့ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အဖေနဲ့သိပ်တူတယ် ပျော်တတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း သိပ်မင်တယ်၊ ဟာသဉာဏ် သိပ်ရွှင်တယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်တယ်။ အဖေနဲ့နေရင်ကို သူနားရှိတဲ့ လူတွေက ပျော်နေရတာပဲ။ သောက်တတ်၊ စားတတ်ကြတာချင်းလည်း တူကြပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင်လည်း အမေ့ကို စနေနောက်နေတဲ့ အသံတွေကို မှတ်မိနေတာပဲ။ အဖေ့လို ရွတ်ပြီး အခွီအနှောင့် သဘောကျတဲ့ လူက အမေ့ကို ဘယ်လိုများ တွေ့ခဲ့လဲလို့လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ မှတ်မိသလောက် အဘိုးနဲ့အဘွားက အဖေ့ကို သိပ်ချုပ်ချယ်တယ်။

ဟိုဟာ မလုပ်ရ၊ ဒီဟာ မလုပ်ရနဲ့။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မယုံဘူး ဆိုပါတော့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်သက်လုံး နေလာလိုက်တာ သူမိန်းမရပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုပါ မွေးတဲ့အထိပဲ။

အမေကတော့ ပြောဖူးပါတယ်။ အဖေက သူ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် အသက်ကြီးလာရင် သူ့အဖေနဲ့အမေ သူ့ကို ချုပ်ချယ်သလို မချုပ်ချယ်ဘူး။ လုပ်ချင်တာ အကုန် လုပ်ခိုင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့။ တကယ်လည်း အဖေက သားသမီးကို အလိုသိပ်လိုက်တဲ့ အဖေ၊ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခုပြောရမယ်ဆိုရင် နှစ်တန်းလောက်တုန်းက နွေရာသီမှာ ကျောင်းကသင်တဲ့ သင်္ချာဆရာမ ကျူရှင်တစ်ခုကို အမေက တက်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမက ဆိုးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကျူရှင်ကို လုံးဝမတက်ချင်ဘူး။ အမေကတော့ အတင်းတက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် မတက်ချင်တာကို အဖေက သိနေတယ်။ အဲဒီတော့ အဖေက ဘာလာပြောလည်းဆိုရင် သားသား ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ။ ဒီနေ့ ဖေဖေ ကားရေဆေးပြီးရင် ကျူရှင်ချိန်ကျော်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မေမေ့ကို သွားမပြောနဲ့။ ဒါဆို မင်းကျူရှင် သွားစရာ မလိုတော့ဘူးတဲ့။ တကယ်လည်း အဲဒီလို လုပ်ခဲ့သလို အဖေပြန်လာတော့ အမေ ခေါင်းခေါက်တာတော့ ခံလိုက်ရသေးတယ်။ အိမ်သာကြိုက်တဲ့ အကျင့်ချင်းကလည်း သိပ်တူတယ်။ စာအုပ်ဖတ်တတ်တဲ့ အကျင့်ချင်းလည်း တူပါတယ်။

အဖေက သူ အိမ်သာတက်ရင် စာအုပ်လေးတော့ ဖတ်လိုက်ရမှ၊ ဖတ်စရာ စာအုပ်များ မရှိရင် ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ ကာတွန်းစာအုပ် တွေကိုပါ ယူပြီးတော့ အိမ်သာတက်တယ်။ ပြန်ထွက်လာရင်တော့ မင်းတို့ဟာတွေက တော်တော် အသုံးမကျတာဘဲ ဘာညာနဲ့ ပြောပေမဲ့ သူဖတ်စရာမရှိတဲ့ ကြားကပဲ ကာတွန်း တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ပြီးအောင် ဖတ်လိုက်သေးတာ။ ပြီး

ရင်လည်း အသံနေအသံထားနဲ့ အဲဒီကာတွန်း ဇာတ်ကောင်အကြောင်း ပြော
ပြရင်များ သိပ်ရယ်ရတာ။

အဖေဆုံးတုန်းက ကျွန်တော် အသက် ၁၀ နှစ်လောက် ရှိရောပေါ့။ လူမှန်း
ကောင်းကောင်း သိနားလည်နေတဲ့ အချိန်မှာ အဖေဆုံးတာပဲ။ တကယ်
တော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဖေက အဝေးကြီး သွားရတဲ့အလုပ် မလုပ်တော့
ဘူး။ မိသားစုနဲ့ပဲ နေတော့မယ် ဆိုပြီးတော့ ပြောခဲ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်
ကတော့ ရင်တွေ နွေးသွားရအောင်များ ပျော်လိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အပျော်တွေဟာ အိမ်အသစ် ပြောင်းတဲ့နေ့မှာပဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ အ
ဖေ့ကို လိမ္မာလားလို့ မေးရင် မလိမ္မာဘူးလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဆိုးသလား မိုက်
သလား ဆိုရင်တော့ အဖေက ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မိုက်တယ် ဆိုတာ
ကတော့ ဉာဏ်မရှိဘဲ ထင်တိုင်းကြဲတာ။ ဆိုးတာကတော့ ဘယ်လိုပြောရမ
လဲ ... မကောင်းမှန်း သိလျက်နဲ့ ဆက်လုပ်နေတာပေါ့။ အဲဒီလို ထင်တာပဲ။
ဒါပေမဲ့ အဖေဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ အဖေဟာ ဆိုး
ပေမဲ့ အဖေဆုံးတဲ့အခါမှာ သူ့မကောင်းကြောင်းဟာ မကျန်ခဲ့ဘဲ အဖေရဲ့
ကောင်းတဲ့ အချက်တွေကပဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာ
ကတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ။ အခု ကျွန်တော့်အသက် ၂၈ နှစ်၊ မမကြီးအသက်
၃၇ နှစ်၊ အမေ့အသက် ၆၅ မှာ သူ့သာရှိသေးရင် အသက် ၆၃ လောက် ရှိ
ရောပေါ့။

နိုင်ငံရေးသတင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ အဖေ၊ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့
အဖေ၊ ခေတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်တဲ့အဖေ၊ ဟာသပြောတဲ့ အဖေ၊ သားသမီး
သူငယ်ချင်းတွေကို သိပ်ချစ်တဲ့ သူသာရှိရင် ဒီအချိန် ဘာများလုပ်နေမလဲ။
သူဖေ့စံဘွတ် သုံးတတ်မှာတော့ သေချာတယ်။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေကို
Share ပြီးတော့ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ခွဲကြမယ်။ အမေ့ကို စကြ

မယ်။

အမေကလည်း အဖေ့ကို ဖွဲ့စစ်တွတ်ပေါ်မှာ တက်ခံမယ်၊ အဖေက ဆဲမယ်။ နိုင်ငံရေး ကော်မန့်တွေမှာ ဝင်ဆဲမယ်၊ အခုသူ သိပ်ကြိုက်တဲ့ NLD အစိုးရ ဖြစ်သွားတဲ့ သတင်းများဆို သူသိပ်ကြိုက်မှာ၊ သိပ်ပျော်မှာပဲ။ သူ့သမီး Ron နဲ့ ယူမယ့် သတင်းကြားရင် အံ့ဩမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဘောမတူမယ့်သူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သားသမီးကို သိပ်အလိုလိုက်တဲ့သူ ဆိုတော့ သူသဘောမတူမှာ ပဲ။ Ronနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းပြောမယ်။ နိုင်ငံရေးသတင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်သတင်းတွေ ပြောကြမယ်။ သမက်နဲ့ ယောက္ခမ ဝိုင်ခွက်လေး တကိုင် ကိုင်၊ ဝီစကီခွက်လေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ နေကြမယ်။ Ron ရှေ့ တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာ လှောင်တတ်တဲ့ အပြုအမူမျိုးတော့ သူက သိပ်လုပ် တတ်တာမို့ မမကြီးနဲ့လည်း တကျက်ကျက်နဲ့ပေါ့။ သေချာတာကတော့ Ron ကလည်း သူ့ကို ချစ်မှာအမှန်ပဲ။ နောက်ပြီး အစ်မအလုပ်ခန်းကိုလည်း သူ တစ်ခါတလေ သွားပြီးတော့ နင့်ဟာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်။ ဘာနဲ့တူ တယ်ပြောပြီး ဟားဦးမှာ။ ကျွန်တော့်ကို ဆိုရင်တော့ အိမ်မှာနေနေရင် အပြင်မထွက်ဘူးလား မေးမယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး မဟုတ်တာ လုပ်နေလား လာမေးမယ်။ အရက်သောက်မလား ပြောမယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း သိပ်ပလဲနံ့ပ သင့်ကြမှာ။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း အိမ်ခေါ်ခဲ့ ဘာညာနဲ့ ရစ်မှာ။ နားပူ နားဆာတိုက်မှာ အသေအချာပဲ။

အခုချိန်မှာတော့ ဒါတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရုံ သက်သက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လည်း စိတ်ကူး ယဉ်ကြည့်တာတောင် ရင်တွေနွေးပြီး ကြည်နူးလိုက်ရတာ။

ဇွဲသီဟကျော်

(၂၀၁၆)

အဖေသို့

ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ် မပြည့်တပြည့် ပထမဆုံး ရည်းစားထားစဉ် ရည်းစားကို ဓာတ်ပုံပို့ဖို့ အလှဆုံးဆိုတာကို ရွေးရခက်နေတာကြောင့် အနီး စပ်ဆုံး အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒါ အဖေလေ။ ဒီနှစ်ပုံ ဘယ်ဟာလှလဲ ရွေးပေးပါအဖေ။ ဓာတ်ပုံတွေကို ဆွဲယူ ကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်မကို မျက်မှန်ပေါ်က မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ပြီး ခွေး စုတ်မ ဟိုအကောင်ကို ပေးမလို့မဟုတ်လား။

စုပွပွနဲ့ ရော့ ဒီပုံပေးတဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါ ကျွန်မအဖေပါ။ အဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ ပွင့်လင်းလိုက် တာများ ဘာစည်းမှကို မခြားခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ကြိုက်တဲ့လူတွေက ကြိုက် ကြတယ်။ မကြိုက်တဲ့ လူတွေက မကြိုက်ကြဘူး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပါ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ကြိုက်တဲ့အဖေ၊ ဆံပင်ရှည်ထားချင်တဲ့ အဖေ၊ စကားများ တဲ့ အဖေ၊ အမူအရာလုပ်ပြီး စကားပြောတတ်တဲ့ အဖေ၊ နောက်တတ်တဲ့ အဖေ၊ သူရှိတဲ့ နေရာမှာ ရယ်သံတွေ အမြဲကြားနေခဲ့ရတယ်။

အဖေမဆုံးခင် နှစ်တွေမှာ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် လုပ်နေခဲ့တဲ့ အရာလေး ခုက

၁။ ရည်းစားထားခြင်း

၂။ ဂီတာတီးခြင်း

၃။ မြန်မာသံ၊ အနောက်တိုင်းသံ Keyboard တီးခြင်းနဲ့

၄။ စာရေးဆရာဖြစ်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဖေက ငါ့သမီး နင်ငါ့ကို မွဲဆေးဖော်နေ တာလားဟယ်တဲ့။

ကျွန်မ မခံချင်စိတ်နဲ့ အဲဒါဆို အလုပ်လုပ်တော့မယ်။ အဖေ အလုပ်ရှာပေး ဆိုတော့ အေးတဲ့။ တစ်နေ့ သတင်းစာဖတ်ရင်း သမီးရေ ဒီမှာတစ်ခုတော့ တွေ့ပြီဟေ့။ အလိုရှိသည်တဲ့ ကျွန်မလည်း အလုပ်ကြော်ငြာများလားလို့ နား အစွင့် ...

သူဆက်ဖတ်လိုက်တာက မြွေပွေးမြွေဟောက်များ အလိုရှိသည်တဲ့၊ BPI ကတဲ့။ ကျွန်မ ရယ်လည်းရယ်ချင် ဒေါသလည်းထွက်ပြီး သူ့ကို လိုက်ထု ရော။ တစ်ခါ ကျွန်မနဲ့အမေ ကားယူသွားပြီး အလှပြင်ဆိုင်သွား၊ Shopping သွား၊ ပြန်လာတော့ အလှကြိုက်တဲ့အမေ ဆံပင်ကောက်ကောက် ကလေး တွေနဲ့၊ နှုတ်ခမ်း နီနီရဲရဲလေးနဲ့ ကားအနီလေး လှလှပပ မောင်းပြီးပြန်လာ။ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်အကျော် ကားဂိတ်မှာ အဖေ ရပ်စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ သူ့ကို လုံးဝမမြင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပြုံးပျော်ပြီး ပါတာလေး တွေ ထုတ်ကြည့်ကြ၊ ခဏအကြာတော့ အဖေ လွယ်အိတ်ကြီး လွယ်လို့ ထီး ရှည်ကြီး တယမ်းယမ်း မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ...

ဟင် ... ကောင်မနှစ်ကောင် ငါ့ကို လုံးဝမမြင်ကြဘူး၊ ငါ့မှာတော့ နင်တို့ ကားကြုံစီးချင်လို့ ပြေးလိုက် ခေါ်လိုက်ရတာဟယ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ အရှက်ကို ကွဲရောတဲ့။

အဲဒါကို အမူအရာနဲ့ လုပ်ပြတာလေ၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့အဖေ။ အိမ် မှာ အမေ့ကို မတွေ့လို့ ဖေဖေ မေမေရောလို့ မေးရင် မရှိဘူးလေသမီးရဲ့၊ ဘယ်မှာလဲဆိုရင် ... ပျင်းလို့တဲ့ ... ရေတွင်းထဲ ခဏဆင်းသွားတယ်တဲ့။ ကဲ ...

အဖေသေတော့ ၄၅ နှစ်။ ဘဝမှာ ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ အဖေ၊ မအောင်မြင်ခဲ့ တဲ့ အဖေ၊ အမှားတွေ များခဲ့တဲ့ အဖေ၊ နောင်တတွေရခဲ့တဲ့ အဖေ၊ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မရခဲ့တဲ့ အဖေ။ အဖေလည်း ပုထုဇဉ်လူသား တစ်ယောက်မို့ အမှား

တွေမကင်းခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖေကပဲ ကျွန်မကို မွေးခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ လက်ထပ်တော့လည်း အဖေလို ချစ်ရသောလူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျား တစ်ခါတလေ သီချင်းဖွင့်ပြီး ကတတ်တယ်။ mood အပြည့်နဲ့ ကတာပါ။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတလေ လိုက်ကတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငယ်ငယ်က အဖေနဲ့ကျွန်မ ကခဲ့တာတွေ ပြန်မြင်ယောင်မိတယ်။ ကျွန်မအဖေနဲ့ ကလိုက်တာမှ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး နေတာပဲ။ cha cha ကတယ်၊ twist ကတယ် ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ကတာ၊ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက်သာအောင် ကကြတာ၊ အမေကတော့ နင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက် အရမ်းရွှံ့ပိုး ထိုးတာနော်တဲ့။

သင်္ကြန်တို့၊ New Year တို့ဆို လွှတ်ပြီးကဲတဲ့ အဖေ၊ မိန်းမကို ကလေးမွေးဖို့ ဆေးရုံမှာ ထားခဲ့ပြီး ဒို့အရေး သွားလုပ်နေတဲ့ အဖေ၊ သမီးနဲ့မိန်းမကို လူရှေ့သူရှေ့ ဖက်နမ်းတတ်တဲ့ အဖေ။

ကျွန်မကို ကတတ်အောင် အဖေသင်ပေးတယ်၊ ကြက်တောင်ရိုက်သင်ပေးတယ်၊ သုံးတန်းမှာစပြီး ဝတ္ထုဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်အောင် သင်ပေးတယ်။

အဖေ၏ အမွေခံ သမီးကြီးကျွန်မ ... ရွတ်သည်၊ ရွာသည်၊ သွေးကြွလွယ်သည်၊ စိတ်အတက်အကျ မြန်သည်၊ ပေါက်ကရ ပြောတတ်သည်။ စိတ်ဆိုးလွယ် စိတ်ပြေလွယ်သည်။ သောက်တတ် စားတတ်သည်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အဖေ၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ အဖေ၊ သံသရာထဲက ဘဝတစ်ခုမှာ မြတ်သီရိကျော်နဲ့ ဇွဲသီဟကျော်တို့ရဲ့ အဖေ ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်။

အဖေ...

အဖေ...

အဖေ...

အဖေသာ ခုချိန်ရှိရင် သူ့ကို Hand Ph လေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးချင်တယ်။
Facebook သုံးတာ သင်ပေးချင်တယ်။ facebook က စာတွေဖတ်ပြီး သူ့ဘာ
ပြောမလဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ငယ်ငယ်ကတော့ တီဗွီက သတင်းတွေ
ကြည့်ကြည့်ပြီး တယ်လေ ငါ ... ငါ တီဗွီတစ်လုံး အစိတ်ဆို ရိုက်ခွဲပစ် ချင်
တယ်ဟေ့လို့ ထထအော်တာ မှတ်မိနေသေးတယ်။

Ron နဲ့ တွေ့စေချင်တယ် သူတို့ဘာတွေ ပြောကြမလဲ သိချင်မိတယ်။

သမက်ရရင် ခွက်ချင်းတိုက် အရက်သောက်ချင်တယ် ဆိုတဲ့အဖေ၊ ကျွန်မ
လေ အဖေနဲ့ ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး Way to go ... အဖေ Happy Father's Day
လို့ အော်လိုက်ချင်ပါတယ်။

အဖေသို့

အဖေများနေ့ အမှတ်တရ

ကလေးပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ အမေ

ကျွန်မအမေနဲ့ ဘန်ကောက် ညဈေးကိုသွားတော့ အမေ ဘာလိုချင်လဲ။
လိုချင်တာ ဝယ်နော်လို့ ပြောရတယ်။

သူ ဝယ်ချင်တာကလည်း ကြည့်ဦး၊ ကျိုက်ဝိုင်းဈေးက ဝက်သားသည်လေး
အတွက် လက်ဆောင်တဲ့၊ အိတ်မှာ နာမည်ထိုးပြီး ပေးချင်တာတဲ့။

နာမည် ဘာလဲဆိုတော့ မသိဘူးတဲ့။

ဟမ် ...

အဲဒါဆိုလည်း ဝက်သားသည်လို့ ရေးလိုက်ပေါ့ အမေရယ်လို့။

လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့အမေ နာမည်မသိတဲ့ ဝက်သားသည်လေးကိုတောင်
လက်ဆောင်ပေးချင် တယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသကြည့်တော့။

သူက အမေ့ကို အမြဲကောင်းကောင်းလေး လှီးပေးထုပ်ပေးတယ်လေတဲ့။
စေတနာကောင်းလို့ ချစ်တာ တစ်ခုခုတော့ ဝယ်သွားရမှာတဲ့။

ကဲ ... ကျွန်မ အဲဒီ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝက်သားသည်လေးအတွက် ဘာ
ဝယ်ပေးလိုက် ရပါမလဲနော်။

အမေ ဘာစားချင်လဲဆိုတော့ လှတဲ့ရေခဲချောင်းတဲ့။ ရိုးရိုးရေခဲချောင်း
မဟုတ်ဘူးနော်။ လှတဲ့ဟာ။ လှဖို့အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ရေခဲချောင်းနဲ့
လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ချင် သေးတာတဲ့။ ရိုက်ကွာ၊ ရိုက်ရိုက်ဆိုတော့
ရေခဲချောင်း လှည်းပေါ်တောင် တက်ထိုင်လိုက်သေး။

ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာ ဝါသနာပါတဲ့ အမေ့ကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်
အမေ မြင်းဖြူလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပါဦး၊ ရထားလုံးလေးနဲ့ ရိုက်ပါဦး။

ကွဲစိကွစတွေ အင်မတန် ကြိုက်တဲ့အမေ။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှကိုလည်း
ဟယ် ... အဲဒါလေးလှတယ်။

ကျွန်မက အဲဒါတွေက အလကား၊ အပေါ်စားတွေ မကောင်းဘူး ခဏနေ
ပျက်မှာပဲ မဝယ်နဲ့နော်။ လာလာ ရှေ့မှာ တစ်ခုကြည့်ဦး၊ တစ်ခုပဲယူနော်။

လှတဲ့ ရေခဲချောင်းလေး စားရင်း ကျွန်မဘေးက ဟိုငေးဒီငေး ဟိုမေးဒီ
မေးလေးလို ကျွန်မ လက်မောင်း ဆွဲခိုပြီး လိုက်လာတဲ့အမေ။

ညီမလေးတွေ ဈေးဝယ်တာ ရပ်စောင့်ရင်း ဓာတ်တိုင်ကို မှီမလိုလုပ်လို့
အမေ ဓာတ်တိုင်က ဓာတ်လိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ မမှီရဘူးလေ။

မိုးပျံ လှေကားပေါ်ကို အတက် လက်ရန်းတွေကို ကိုင်လို့ လူတိုင်း ကိုင်နေ
တဲ့ လက်ရန်းတွေ ရောဂါပိုးမွှားတွေနဲ့ အမေမကိုင်နဲ့နော်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ ကျော်က လမ်းလျှောက်ရင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ၊ ဆံပင်နှစ်
ဖက်စည်းနဲ့ ညိုညိုတုတ်တုတ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို အမြဲ
ဆွဲထားတဲ့ အသားဖြူဖြူ၊ လက်သည်းနီနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီနီလေးတွေနဲ့
တော်တော်လှတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ သူ့သမီးလေးကို ခု ကျွန်မ
ကျွန်မ အမေကို ပြောခဲ့သလို ပြောခဲ့ပါသတဲ့ရှင်။ ဘယ်သွားသွား ဓာတ်ပုံ
လေးတွေ ရိုက်ရတာလည်းအမော။

ကျွန်မတို့ မိဘတွေလည်း ကလေးလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားကြတယ်။
တကယ်ပါ။ ကိုယ့်အလှည့်မှာတော့ တာဝန်ကျေစတမ်းပါ။

ကျွန်မလား၊ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့တဲ့ အမေ့အပေါ် ၉၈
ရာခိုင်နှုန်း တာဝန် ကျေချင်သူပါ။

သမီးစကားနားထောင်တဲ့ ... အမေ

လူကြီးတွေမှာ တစ်သက်လုံး သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်စွာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အရာ
လေးတွေကို အသက်ကြီးမှ ဖျောက်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ... အရမ်းခက်ခဲ တတ်ကြ
တယ်။

ကျွန်မအမေက ဈေးသွားရတာကို ကြိုက်တယ်။ သူက
တစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာ။

ဘေးက အဖော်ပါရင် အမလေးဝယ်လို့ မကောင်းဘူးတဲ့၊ မလိုက်ကြပါနဲ့
တဲ့၊ ငါ့ဘာသာငါ သွားပါရစေတဲ့၊ နင်တို့လိုက်တာနဲ့ ဘာမှကို
ကောင်းကောင်း မရခဲ့ဘူးတဲ့ ...

ကျွန်မတစ်ခါ ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲပေးဖို့ အမေနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဈေး
အဝမှာ တွေ့တဲ့ အရွက်သည်ဆီက အကုန်ပစ်ထည့် လိုက်တာပေါ့။

နံနံပင်ရော၊ ခရမ်းချဉ်သီးရော အကုန်ပါတာပဲ။ ၁၀ မိနစ်နဲ့ ကျွန်မ ခြင်းတောင်း ပြည့်ပြီး ပြန်လို့ရနေပြီ။ ဘေးနားမှာ ကြက်သည်ရှိတယ်။ အသားနည်းနည်း ဝယ်လိုက် ပြီးနေပြီ။

ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးတဲ့၊ ဒီကြက်ကိုကြည့် မလတ်ဘူး။ ကြက်သည်က ဟို နားက အသည်ကမှ ကောင်းတာ၊ ဟိုနားထိလျှောက် ... ဒီအရွက်သည်က ပို မပေးဘူး၊ ဟိုဘက်မှာဝယ်ရင် အများကြီး ရတယ်။ ဟိုဘက်ထိလျှောက်။

ဈေးတန်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတော့ ဈေးခြင်းဆွဲလည်း စိတ်တွေညစ်နေပြီ။ ဈေးကလည်း ရွံ့ကော ဗွက်ရော၊ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ ရော၊ ခွေးတွေရော ... ကြောင်တွေရော၊ ကားတွေက လမ်းကျဉ်းလေးထဲ ဝင် လာသေးတယ်။ စက်ဘီးလည်း ရှိတယ်။

အမေ ဈေးသွားပုံကို ပြောပြဦးမယ်။ စီးထားတာက ရော်ဘာဖိနပ် အကြမ်းစား ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဈေးမို့လို့ စီးတာပေမဲ့ ဒီဖိနပ်က ရွံ့ထဲဆို ကပ်သွားမယ်၊ ခြေထောက် မြောက်လာပြီး ရှေ့ခြေလှမ်းရင် ချော်လဲနိုင် တယ်။

ဟော ... နောက်တစ်ခုက ဈေးသွားတော့ လုံချည်ဝတ်တယ်၊ သို့မဟုတ် အိမ်နေရင်းဝတ်တဲ့ ဂါဝန်ရှည် ဘတ်လတ် ဘတ်လတ်နဲ့ သွားတယ်။

မိုးရေစိုရင်၊ ချွေးထွက်ရင် ခြေထောက်မှာ ကပ်ပြီး ထဘီနဲ့တုပ်ပြီး လဲနိုင် တယ်လေ ...

ပိုက်ဆံအိတ်က ချိုင်းကြားညှပ်အိတ်၊ ခြင်းဆွဲမယ်၊ ထီးဆောင်းမယ်။ ရော်ဘာဖိနပ်နဲ့ လုံချည်က ဘတ်လတ်နဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်က ချိုင်းကြားညှပ်လို့၊ ဖုန်းက အိတ်ထဲမှာ ဖုန်းလာရင် ဘယ်လို ကိုင်ရမလဲ မသိဘူး။

ကဲ ... စဉ်းစားသာကြည့်တော့ ... သူ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဈေးဝယ်နေတာ Super

woman မို့လို့သာ ဖြစ်မှာပဲ။

ဒီတော့ ကျွန်မက ...

အမေ ... ရော်ဘာဖိနပ်အစား ကြိုးသိုင်းလို ဖိနပ်မျိုးစီးပါ။ လုံချည်စကတ် ဂါဝန်တို့အစား ဘောင်းဘီလေးဝတ်ပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ စလွယ်သိုင်းတဲ့ အိတ်လွယ်ပါ။ ဖုန်းကို လည်ပင်းမှာဆွဲပါ ... ပြီးတော့ ဈေးခြင်းတောင်းကို မသယ်ရအောင် ဘီးပါတဲ့ roller လေး ကျွန်မ ဝယ် ပေးလိုက်တယ် သူက ဆွဲသွားရုံပဲလေ ...

အထင်မကြီး ကြပါနဲ့ ... အကုန် အဆင်ပြေသွားပြီလို့။ အဲဒါတွေ ... ဘာမှ မသုံးပါဘူး၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အဲလိုပဲ ဘတ်လတ် ဘတ်လတ်ပဲ ဈေးထဲ သွားနေတာ ...

ချော်လဲရင် အရိုးကျိုးမှာလေ ... အဘွားတုန်းက ဈေးသွားရင်း စက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိတာ ကျိုးပါလေရော။ သေတဲ့အထိ ပြန်မကောင်းတော့ဘူး။

မိန်းမတွေဟာ အသက် ၆၀ ကျော်ရင် အရိုးပွတာ၊ အရိုးပါးတာတွေ ဖြစ် နေပြီ။ ကျိုးလို့ရှိရင် ခွဲရစိတ်ရမယ်၊ စတီးချောင်း အစားထိုး ရမယ်ဆို သိန်း ၅၀ နဲ့ အထက်ပါပဲနော် ...

ကျွန်မက လူကြီးတွေ ချော်လဲမှာကို အရမ်းကြောက်တယ်။ အိမ်မှာ ကြမ်း ပေါ်ရေတစ်စက် တွေ့ရင်တောင် လူကြီးတွေ လျှောခနဲ ဖြစ်သွားကြမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ချက်ချင်း ထသုတ်ပစ်တာ။

သူတို့သုံးတဲ့ ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင် ဆိုလည်း ချောနေလား၊ စိုနေလား အမြဲ လိုက်ကြည့် နေတတ်တာ။

ကျွန်မက ပြောတော့ သူမကြိုက်ဘူး။

အမလေးငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... တဲ့။

ဖြစ်တာပေါ့ ... အမေ၊ အမေအရင်က အရပ်ခုလိုပုလို့လား၊ အမေအခု အရပ်လေး တဖြည်းဖြည်း ပုလာနေတာ အရိုးပွ အရိုးပြား အရိုးပါးလာတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ ပြောတော့ စိတ်တွေဆိုး ...

သွားချင်တာကိုး ... အဲဒီဈေးကို။ မိုးလေးစပ်စပ်လည်း ရော်ဘာဖိနပ်လေး စီးပြီး သွားချင်တယ်။ ဖားလေးငါးလေး ကိုယ်တိုင် ရွေးချင်တာကိုး။

Facebook ပေါ်မှာ ... Going to the wet market ဆိုပြီး ဖားပုံ၊ ငါးပုံတွေ၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် ပုံတွေတင်တော့

သူ့ရဲ့ အမေရိကားတို့၊ အင်္ဂလန်တို့က သူငယ်ချင်း အန်တီတွေ ကလည်း ပျော်စရာကြီးပဲ ဆိုပြီး like တွေ လုပ်ကြလို့ ... ဟုတ်နေကြတာ အမေတို့ ...

အခုတော့ အိမ်က သားရော၊ သမီးရော၊ သမက်ရောက အမေ့ကို ... ဈေး ထဲမှာ ၂၀၀ ဆိုတဲ့ပစ္စည်းက City Mart မှာတော့ ၅၀၀ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့် မယ်။ သို့သော် ၃၀၀ လောက် ပိုပေး လိုက်ရရုံနဲ့တော့ ... အမေရေ ... ကျွန်မ တို့လည်း မွဲပြာမဆိုက် သွားပါဘူး။

ကျွန်မတို့ အမေ့ကို လုံးဝ ဈေးသွားခွင့် ပိတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ညစ်လည်း မတတ်နိုင် တော့ဘူးလေ ...

အမေ့ခမျာ သွားနေကျဆိုတော့ ဈေးသူဈေးသားလည်း သံယောဇဉ်ရှိတာ ကိုး။ ဘန်ကောက် ဈေးဝယ်ထွက်တာတောင် သူ့မိတ်ဆွေ ဈေးသည်လေး တွေအတွက် လက်ဆောင်လေးတွေ ဝယ်ရသေးတဲ့ ကျွန်မ အမေလေ ...

ခု ဈေးမသွားရတော့ဘူး ဆိုတော့ ကျိုက်ဝိုင်းဈေးက ဝက်သားသည်လေး က ဖုန်းတောင် လှမ်းဆက်ရှာတယ်။ အံ့မယ် ... Video callနဲ့ ဗျ ... တီတီ လေး ဘာလို့မလာတာလဲ ... နေမှ ကောင်းရဲ့လားလို့ ... တဲ့။

တွေ့လား ငါ့ကို မျှော်နေကြပြီ။ နေသာတဲ့နေ့ လာပါ့မယ်လို့ တောင်းပန်

လိုက်ရတယ်။

၇ မိုင် ဦးလွန်းမောင်လမ်း ဈေးသွားရင် သူကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ လှမ်းအော်ကြပြီ။ မမဦး၊ အန်တီဦး ... တဲ့ ...

ဒီမှာ ငါးကြင်းတွေ ကောင်းတယ်၊ ငါးတန်တွေ ကောင်းတယ်။ ကားပေါ်ထိ ဈေးခြင်းသယ်ပြီး တင်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။

လှည်းတန်းဈေးလား ... သူ့အမျိုးဈေးအတိုင်းပဲ၊ အကြွေးယူလို့ ရတယ်။ ဆိုင်ပေါ်တက်ထိုင်လို့ ရတယ်။

City Mart မှာဝယ်တော့ သူ မပျော်ဘူးလေ ... ကျွန်မမှာ လူဆိုးမကြီးကို ဖြစ်လို့ ... အမေ ဈေးထဲ မသွားရတာကြာပြီ။ ခုတော့ သူလှည်းလေးနဲ့ City Mart မှာဝယ်တယ်။

ဘောင်းဘီလေးနဲ့ ...၊ စလွယ်သိုင်း အိတ်လေးနဲ့ ...

ပိုက်ဆံရှင်းခါနီးရင်တော့ လက်ထဲ လှည်းလာ ထည့်တတ်တယ် ...

အင့် ... တဲ့ ...

ကိုယ့်မှာလည်း ... နင့်ခနဲပေါ့ ...

တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြနော်။ အဲဒါ ကျွန်မ စကားနားထောင်တဲ့ ကျွန်မအမေ ...

ရထားတွဲကြီး

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ကျွန်မ ခွဲစိတ်ကုသမှု တစ်ခုအတွက် ဆေးရုံတက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အနားမှာအမြဲ ရထားတွဲလို တတွဲတွဲ ပါတတ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ အမေကိုပဲ အဖော်ပြုပြီး သွားရတယ်။

ဆေးရုံရောက်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ စာရင်းသွင်းတာ၊ အခန်းရွေး

တာလုပ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအမေ lobby ထဲကခုမှာ ထိုင်ရင်း ဆေးရုံရောက်ကြောင်း Facebook Check in ဝင်ပြီးပြီ။

ဆေးရုံ ဆိုတော့လည်း သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက မေးကြ။

အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

အန်တီ မဖြစ်ပါ။ မမွန်ဖြစ်တာ၊ မမွန်ဘာဖြစ် လိပ်ခေါင်းဖြစ် စသည်ဖြင့် ဟီးဟီးဟားဟား ဟဲဟဲနဲ့ ပျော်နေကြပြီ။

အခန်းရသည့်တိုင်အောင် ကျွန်မအနား ရောက်မလာသေးသည့် ချစ်လင်။ အံ့မယ် ... သူဝင်လာတော့ အေးအေးဆေးဆေး လေတောင်ချွန်လို့။

အောင်မလေး မြန်မြန်လာစမ်းပါဟ။ ဒီမှာ အခန်းတောင်ရနေပြီး ဒီလောက်ဝင်း အကျယ်ကြီးမှာ ကားရပ်စရာ ဒီလောက် ရှားသလားဆိုတော့ ...

ကားက မနေ့ကမှ စက်ပေါလစ် တိုက်ထားတယ်။ သစ်ပင်အောက်ရပ်ရင် ငှက်က အီးပါချမယ်။ နေက အရှေ့အရပ်က ထွက်၍ အနောက်အရပ်သို့ ဝင်တယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကားရဲ့ရှေ့ခန်းကို နေက ဘယ်လောက် ဒီဂရီလောက် စောင်းထိုးမယ်ဆိုတော့ ...

ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာတဲ့ ကျွန်မ ...

ကဲ မင်းလိုချင်တဲ့ နေရာရခဲ့လား ဆိုတော့မှ ရတယ်ဆိုပြီး မပြီးသေး ... အနောက်တောင် အရပ်၊ အရှေ့မြောက် အရပ်တွေ လုပ်နေသေးတာ။

ကဲ ... ဆေးရုံခန်း ရောက်ပါပြီတဲ့၊ ခွဲစိတ်ခံမယ့် လူနာအသင့်။ လူနာရှင် လက်မှတ်ထိုးပါ ဆိုတော့ ကျွန်မက အမေ့ကို ... အမေထိုးလိုက် ထိုးလိုက်။ ဘာမှ မကြည့်ဘဲ ကောက်ထိုးပြီးမှ အဲဒါ ဘာထိုးရတာလဲတဲ့။

သေရင် သေလိမ့်မယ်တဲ့။ သိရှိနားလည်ကြောင်း ထိုးခိုင်းတာ အမေဆိုမှ အမ်တဲ့။

မအမ်နဲ့ မတော်တဆသေခဲ့ရင် အသုဘပုံတွေ Facebook မတင်ပါနဲ့။ တခြားသူတွေကိုလည်း မတင်ခိုင်းပါနဲ့ ကျွန်မပြောတုန်း ...

ကျွန်မ ယောက်ျားခုံပေါ်က Menu ကြည့်ပြီး ဟေ့ ဒီမှာ Banana Split လည်း ရတယ်ကွ၊ ဘယ်ချိန် စမှာလို့ ရလဲတဲ့။

ဆိုင်ဖွင့်တာနဲ့ရပြီ ယောက်ျား။

သူ့ကို ပြောရင်းဆိုရင်း ဒလိမ်းဒလိမ်းနဲ့ လက်တွန်းလှည်းပေါ် ပက်လက် ကြီး ပါသွားတဲ့ ကျွန်မ။

သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားမှုလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ အေးဆေးစွာ ကျန်ခဲ့ ကြပါတယ်။

ကျွန်မ နေ့စဉ်ဘဝမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တပူးတွဲတွဲနေရတာ များပါ တယ်။ ကျွန်မ မောင်လေးကတော့ အဝေးမှာနေသူမို့ အဲဒီ ကရိုကထတွေက နေ ကင်းလွတ်တယ်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အလိုက်မသိတတ်ဘူး ပြောရမလား၊ ကလေးဆန် တယ် ပြောရမလား၊ ကုသိုလ်ကောင်းတယ် ပြောရမလား လုပ်ချင်တာကို လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရကြတာချင်းတော့ တူတယ်။

မကြာသေးခင်က ကျွန်မ ပြပွဲလုပ်တော့ ပွဲနီးလေ မအားလေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန် ...

ကျွန်မ တကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့ နေ့တွေမှာ ကျွန်မလူတွေကို အနားခေါ်ခိုင်း နေတာ ကျွန်မအမေ။

ဘာလုပ်နေတယ် မှတ်လဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး ချက်နေကြတာ။ သူက ပါးစပ်နဲ့

ဦးဆောင် ချက်ပြုတ်နေတာ။

သိတဲ့အတိုင်း မုန့်ဟင်းခါး ဆိုသည်မှာ ဒီလောက် ကရိုကထများတဲ့ အစားအစာ၊ ဝယ်စားလိုက်ခြင်း အားဖြင့် အရသာ ပိုကောင်း၊ ဈေး သက်သာ၊ မပင်ပန်း၊ ဝဝစားရ။

ခုတော့ ချက်လိုက်ကြတာ ငှက်ပျောအူ မပါလို့တဲ့၊ ဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်ပြီး ငှက်ပျောအူပါတဲ့ ဟင်းရည်တွေ ရောထည့်ပြန်ရော။ နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ မစားတဲ့ သူတို့မုန့်ဟင်းခါး သွားကြည့်၊ မရမ်းကုန်း တစ်မြို့နယ်လုံး ဝေလို့ရတယ်။ ဒီမုန့်ဟင်းခါး စမ်းသပ်ချက်ပြုတ်ပွဲကြီး ကျင်းပရာမှာ တစ်နေ့လည်း မဟုတ်၊ နှစ်နေ့လည်း မဟုတ်။

အမေရယ် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မကျေနပ်သေးလို့ တဲ့။

အလဲ့ ပြောပုံလေးက ...

ကျွန်မ အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး ရယ်ကလည်းရယ်ချင်၊ အလိုက် မသိတတ် တာများ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မလူတွေ ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာ၊ ခေါင်းရင်း မှာ တံချူကိုယ်စီနဲ့ ဟိုး အခေါင်အဖျားက ကံ့ကော်လေး နှစ်ပွင့်ကို ခူးနေကြ တာ။

ဟဲ့ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတော့ အန်တီက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး Facebook တင်ချင် လို့တဲ့၊ အေးကောင်းကွာ

ပွဲနီးလို့ အလုပ်တွေများ ပျာယာတွေခတ်နေရတဲ့ ကြားထဲ ယောက်ျားက လည်း တစ်မျိုး၊ ကားစက် ပေါ်လစ်တိုက်မယ်။

ကားစက်ပေါ်လစ်က တစ်ချိန်လုံး တိုက်နေတယ်။ အဲဒါမတိုက်ရရင် တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ့်ပုံ။

ငါထိုင် စောင့်မနေနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဆိုတော့ သူ့နောက်လိုက် သွားရ။

သူ့ကားထားခဲ့၊ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာ၊ ကားပြီးတော့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွား ပေး၊ အိမ်တစ်ခါ ပြန်လာဆိုတော့ ကျွန်မ အလုပ်တွေ တစ်ပတ်ထက် တစ် ပတ် ပြီးနေတာဆိုတာ ...

နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင် တစ်ယောက်ပြောနေတာကို တစ် ယောက်မစောင့်ဘဲ ဘာမှမဆိုင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း တွဲလွှတ်တာမျိုးကတော့ ရိုးနေပြီ။

ညထမင်းစားချိန် ကျွန်မအမေက ... ဒီနေ့ ငါးချက်တာကောင်းလား။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်မ ယောက်ျားက ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခရီးသွားဖို့ Safe အဖြစ်ဆုံး နိုင်ငံဆိုတာ ဂျပန်နိုင်ငံဆိုတာ သိလား။

တစ်ယောက်ကိုအရင် အင်းလို့ လုပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်က ... အမ လေး မေးတာ မဖြေဘူး၊ သောက်မြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ နောက်ဘာ မှ မလုပ်ပေးဘူးသိလား။

ခြောက်နှစ်ကလေးတောင် တစ်ယောက်တည်း Public transport စီးလို့ ရ တယ်တဲ့။

ကောင်းတယ် အမေရေ ...

အမေ ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ ဖြေ။

ကျွန်မ ယောက်ျား

ဟဲ့ ... လူတွေ အကုန်ကပ်ထိုင်နေတာ ဒီလောက် အော်စရာလား၊ ငါတို့ ကြားတယ်တဲ့။

ကောင်းတယ် ဆူခံရပြီ၊ ဆူခံရပြီ။

ကျွန်မ အမေဘေးက ပျော်မြူးစွာနှင့်

.....

သူတတ်သလောက် ဝင်ပြောသေး။

She is bad. သူဆိုးတယ်။ Yes, She is ... ဆိုးပါ့ဗျာတဲ့ ...

အမလေး ဒါမျိုးကျ အတိုင်အဖောက်ကို ညီလို့။

တစ်ခါစကော့ ဈေးသွားပါတယ်။ အဲဒီလို သုံးယောက်တွဲကြီးပဲ။ ပိတ်စ
ဝယ်ချင်လို့ ယောက်ျားကို ဒီနားခဏ နေခဲ့ပါတယ်။

ဘာလို့လဲ ငါလည်း လိုက်မှာပဲ ... သံဖြူရုံထဲထိ ကျပ်ညပ်စွာပါလာ။

ကိုယ်ဝယ်ချင်တာက အနီ၊ အမေက အဝါ၊ ယောက်ျားက အစိမ်းလေးယူ
ပါ။

ကျွန်မ အနီစလေးကိုင်လိုက် ...

ကျွန်မအမေ ...အမလေး ကြိုက်လိုက်ရင် တောဆင် တောင်ဆင်တွေချည်း
ပဲ။

ယောက်ျား ... အစိမ်းနဲ့ အပြာလေးယူပါ။

ကျွန်မအမေ ... သူပြောတာ လုံးဝမလှဘူးနော်၊ ကိုယ့်အသား အရောင်
လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်။

ယောက်ျားက ... မွန်ဘာလို့ အစိမ်းနဲ့အပြာ မယူတာလဲ။

ငါ့အမေက အသားမည်းတယ်၊ မလိုက်ဘူးပြော။

ဟ ... ဒုက္ခပါပဲ နင့်အမေဟာ အသားအရောင် ခွဲခြားဆက်ဆံဖို့
brainwash လုပ်ခံထားရတယ် ထင်တယ်။

ကဲ ... အမေရေ နိုင်ငံရေးတွေ၊ လူ့အခွင့်အရေးတွေ ပါလာပြီ ဘာအရောင်

ယူရမှာလဲ။

အဝါယူ

အစိမ်းယူ

ပိတ်စတွေ ပြရတဲ့သူမှာ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး အနီကိုင်
လိုက်၊ အစိမ်းကိုင်လိုက်၊ အဝါကိုင်လိုက်နဲ့ အူကြောင်ကြောင်တွေကို ဖြစ်
လို့။

ဟေ့ ...

ဘာမှ မယူတော့ဘူးဟေ့ ...

ကျွန်မ စိတ်တိုပြီး ထအော်

သုံးယောက်စလုံး အတွဲလိုက်ကြီး လှည့်အထွက်

ကျွန်မအမေ လက်မောင်းခိုရင်း တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်သေးတယ်

နောက်ခါ သူမခေါ်နဲ့ အရမ်းရှုပ်တယ်တဲ့။

ခလိန်းနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ဘဝ ...။

မိသားစု

ကျွန်မတို့ မိသားစု ဗီယက်နမ် သွားသောအခါ ကျွန်မအမျိုးသား Ron တစ်
ယောက်သာ ဗီဇာယူရတယ်။

ကျွန်မအမျိုးသားက အမေရိကန်လူမျိုး ... US passport ကိုင်ဆောင်ထား
သူမို့လို့ ဘယ်နိုင်ငံသွားသွား ဗီဇာ ကင်းလွတ်ခွင့်တွေ ရှိတယ်။ အခု
ဗီယက်နမ်ကို မိသားစု အလည်ခရီး ထွက်ပြီဆိုမှ ကျွန်မတို့က ဗီဇာယူစရာ
မလိုဘဲ သူက ဗီဇာယူရတယ် ဆိုကတည်းက သူ့မှာ ဗီယက်နမ်ကို စိတ်

အတော် နာနေပြီလေ ...။

အမေရိကန်တွေကို ဗီယက်နမ်က ဗီဇာတောင်းတာလည်း မပြောနဲ့ ...။
ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလို လေဆိပ်ရောက်တာနဲ့ လာကြို
တဲ့ ဒရိုင်ဘာကို အေး ... Password ပြောတဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျား ... မေးပုံ ...
ဟိုကလူလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ အ ... ဘာ password လဲဆိုတော့
နံပါတ်ကိုမေးတာ။ ဘာနံပါတ်လဲဆိုတော့ အဲဒါ ငါက ပြောရမှာမဟုတ် နင်
က ငါ့ကိုပြောရမှာတဲ့ ...။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း လှည့်ပြောလိုက်သေးတယ်။
အဲဒီ နံပါတ်မမှန်ရင် သူနဲ့မလိုက်ဘူးတဲ့ ... အိုက်စ် ...။

ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား ... ဘာတွေ့နေလဲ ... ကိုယ်သိတယ်လေ
... တကယ် လာကြိုတဲ့သူကို လမ်းမှာ လူဆိုးက တိုက်ခိုက်ပြီးတော့ အဲဒီ
လူဆိုးက အစားဝင်ပြီး ကျွန်မတို့ကို လာကြို ...

အဲ ...

ပြန်ပေးဆွဲ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ကားတွေက လိုပေါ့လေ ... တကယ်တော့
ဒီလို Case တွေလည်း ရှိကောင်း ရှိလိမ့်မည်။

ဟိုတယ်က ကျွန်မတို့ကို လာကြိုတဲ့ Driver ကို Password မေးပါရန် ညွှန်
ကြားထားခဲ့သည်။ လူတိုင်း လုပ်မလုပ်တော့ မသေချာ။ ကျွန်မလူကတော့
ကိုတိကျကြီးမို့ Password မေးဆိုတော့လည်း မေးပြီပေါ့ ...။ ကျွန်မမှာ
စဉ်းစားကြည့်တော့ ...။

အင်း ... ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုးဘက်က ကြည့်မယ်
ဆိုရင် ၄ ယောက်တောင် ဖမ်းခေါ်သွားရမှာ ရမဲ့ဖွတ်ကလိ ဒင်္ဂါးလေးက ၂ပဲ
ဖြား လောက်နဲ့ သူကျွေးထားရမှာက ... မဟားတယားစားတဲ့ ယောက်ျား
ဝတုတ် ၂ယောက်ရယ် လင်စိတ်သားစိတ် ကုန်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရယ်
ဆိုတော့ သိပ်တော့ အကျိုးအမြတ်မရှိ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားက ဒီလိုဆိုတော့

လည်း ဟဲ ... ဟဲ ... ငြိမ်နေလိုက်ရတာပေါ့ ... ကျွန်မမောင်ကတော့ ဘေးက
နေ ရိုက်ပေါက်တွေ လုပ်နေပြီ။ ရိုက်ပေါက်တွေတဲ့။ သနားစရာ ဒရိုင်ဘာလဲ
ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်လုပ်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ နံပါတ်တစ်ခု ရွတ်ပြရှာသည်။

အဲတော့မှ Ron တို့ မျက်နှာပြုံး၍ ...

Ok! thank you very much.

လာကြိုသော ကားပေါ်သို့ တက်တော်မူသည်။ ဒီလိုနဲ့ ဟိုတယ်သို့သွားရာ
ကျွန်မစိတ်ထဲ သမိုင်းလမ်းဆုံ ရောက်နေသလို ခံစားမိသည် ကျွန်မနဲ့
အတွေးတူတဲ့သူက ... ကျွန်မအမေ။ ကျွန်မပေါင်ကို လက်ကုတ်ပြီး ဟဲ ...
နိုင်ငံခြားနဲ့လည်း မတူဘူး။ ကျွန်မမောင် နှစ်သိမ့်သည်။ တူတဲ့နေရာတွေ
မနက်ဖြန်တွေ့လိမ့်မယ် ...။ အမေ ငြိမ်သွားသည်။ နောက်နေ့မနက် Hotel
က Trip Advisor အမျိုးသမီးငယ်နှင့် ဘယ်တွေသွားမလဲ မေးမြန်းကြရာ ...

(ထုံးစံအတိုင်း ဒီနေရာမှာတော့ Ron ကြီးကိုပဲ အားကိုးရပြန်သည်)

ဟိုသွားမယ် ... ဒီသွားမယ် လုပ်ကြရင်း ... အဲဒီအမျိုးသမီးက ဟိုချီမင်း
Museum ကို သွားပါလားဆိုတော့ ... ကျွန်မ၏ချစ်လင် ... မသွားဘူးတဲ့ ...။
ဟိုက ထပ်ပြောပြန်တော့ ငါအမေရိကန် ဟိုချီမင်းပြတိုက် မကြည့်ချင်ဘူး
တဲ့ ...။ ကောင်မလေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်ချင်တာ
လဲ ...။ နင်ငါ့ကို ဝမ်းနည်းအောင် လုပ်တယ်တဲ့။ သူတကယ်ပဲ မျက်ရည်တွေ
ဝဲလာသည်။

ကျွန်မဘေးကနေ အားနာလို့ သေတော့မယ်။ Ron နင် သူ့ကို ဝမ်းနည်း
အောင် လုပ်လိုက်ပြီ ကျွန်မကပါ ဘေးကပြောတော့ ... နင့်ကို ဝမ်းနည်း
အောင်လုပ်မိရင် ငါတောင်းပန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုသွားရင် ငါဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်။ မပြီးသေး ... ထပ်ပြော

လိုက်သေးတယ်။ ဟိုချီမင်းက နင့်အတွက်တော့ hero ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့
အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တိန် ... ကျွန်မစိတ်ထဲက အော်လိုက်တဲ့ အသံ
ပါ။ ဟိုက ၃မိနစ်လောက် ငိုသွားတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို
လက်ကုတ်၍ ခဏတော့ သွားကြည့် လိုက်ရအောင်ပါ။

NO!...

No ဆို No ပဲ။

နောက်ဆက်တွဲကတော့ သူနဲ့ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ သူများကို အဲလို
သွားပြောစရာလား၊ သူဂုဏ်ယူတဲ့ နေရာကို သူပြချင်မှာပေါ့။ ငါ့ကို ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း ပြတိုက် မကြည့်ချင်ဘူးလို့ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်က
ပြောရင်လေ ... ငါက ** OFF လို့ပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ Ron ရေ ...။

သူက ...

ဟဲ့ General အောင်ဆန်းနဲ့ ဟိုချီမင်းကို တန်းမညှိနဲ့ မတူဘူး။
သမိုင်းကြောင်း လေ့လာတဲ့ ကျွန်မမောင် ... ဝင်ပြောပြီး သူများနိုင်ငံ သူ့ဟာ
နဲ့သူ ... တောင်နဲ့မြောက် စစ်ဖြစ်နေတာကိုလေ။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူတို့က
ဝင်တိုက်တာလေ။ နယ်မြေလည်း မကျွမ်းတော့ ... ပိုးစိုးပက်စက်တွေ သေ
ကြတာလေတဲ့။

ဘယ်ကြည့်ချင်ပါ့မလဲ ... အဲဒီပြတိုက် ...။

ဪ ... ဟုတ်ကပြီ ...။

United States gets involve naturally.

နေရာတကာ ဝင်ပါသော ... သူတို့ အမေလိကန် မျိုးတွေပါလား ...။

ကဲ ...

ဟနွှင်းမြို့ကိုလျှောက်ရင်း ... အမေ့ကို အမေဒီနေရာ နိုင်ငံဂျားနဲ့ တူတယ်

...။ ရိုက် ... ရိုက် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးရသေးတာ။ ဒီလိုနဲ့ ကမ္ဘာ့ အံ့ဖွယ် ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်တဲ့ Halong Bay သို့အရောက် ရေထဲမှ ထွက် ပေါ်နေတဲ့ ကျောက်တောင်ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ် အသွယ်သွယ်ကြား ဝါးလှေ ကလေး လှော်ခတ်ပြီး သဘာဝရဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း အရသာကို လှပ စွာ ခံစားနေစဉ် ကျွန်မအမေ ... မှတ်ချက်ချ ... ဒလတစ်ဖက်ကမ်း သမ္ဗန်နဲ့ သွားရသလိုပဲ။

တိန် ... တိန် ... တိန် ...

ဒီခါတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ တိန်သွားတယ်။ ယနေ့မနက် ဒေသခံတို့ ထုံးစံ အတိုင်း ငါးဖမ်းကြရာ ကျွန်မယောက်ျား တက်ကြွစွာ ... ပိုက်ကို သူ ကိုယ်တိုင်ချ၍ ငါးဖမ်းနေစဉ် ... လှေပေါင်းမိုးအောက်မှာ ထိုင်နေသော ကျွန်မအမေ ... ငါးတစ်ကောင်မှ မမိဘူးမဟုတ်လား။ ငါးတွေ မလာအောင် သမ္ဗုဒ္ဓေ ရွတ်ပေးနေတာတဲ့။

ကောင်းရော ...

အမေ ငါးမလာအောင် ဆုတောင်းနေတာကို မသိတဲ့ ...။ ကျွန်မမောင် .. ဇွဲ သီဟကျော်လေး ကလည်း သူ့ယောက်ဖ ငါးရရှိရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ် လမ်းက ကြိုးစားပမ်းစား ဝါးချောင်းကလေး တတောက်တောက် ခေါက်ပြီး ကူညီ။ ငါးကတော့ တစ်ကောင်မှမရ၊ ငါးရမှ ထမင်းစားရမယ်ဆို အမေ့ ကြောင့် ငတ်ပြီ ...။

မောင်လေးနဲ့ အမှတ်တရ တစ်ခုကတော့ Kayack လှေပေါ်ကလေး လှော် ကြတာ။ ကျွန်မက ရှေ့ကထိုင် သူကနောက်မှာထိုင်ပြီး သွားကြတာ သွား ရင်းနဲ့ တစ်နေရာအရောက် အတူသွားတဲ့ လူတွေနဲ့ အုပ်စုကွဲပြီး သူက တက် ကိုရှေ့ယက် ကျွန်မက နောက်ယက်နဲ့လှေက ဘယ်မှမသွားတော့ ဘေး ကြည့်တော့လည်း ကိုယ်တည်းခိုနေတဲ့ သင်္ဘောတောင် မမြင်ရတော့။ ရေ

တွေနဲ့ တောင်တွေချည်းပဲ။

အဲဒီအချိန် မောင်နှမ ၂ယောက် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ချစ်သွားကြသလား
မှတ်ပါတယ်။

အမလေး ...

အော်ကြတာ အော်ကြတာ၊ ကျွန်မက ဟဲ့ ... နင်ဘယ်ဘက်ကို ယက်နေ
တာလဲ။ ငါ့ကိုပြော ...။

သူက ရှေ့ကငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေတော့ ...။ ဖလက်ဖလတ်နဲ့ လုပ်မနေနဲ့ ...
ဒီမှာကွေ့နေတယ် ... တဲ့။ ကျွန်မကလည်း။ ဟဲ့ ... လဒရဲ့ နင့်ကိုငါကူညီမ
လို့ မေးနေတာ။ မကူညီနဲ့ ... ငြိမ်ငြိမ်ထိုင် ... ကူရင်ပိုဆိုးတယ်တဲ့။
အောင်မယ် ... တကယ်တော့ ကိုယ်ကလည်း သိပ်လှော်ချင်တာ မဟုတ်။ အဲ
တော့လည်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဟဲ့ ... နင်က ရင်အုပ်တွေ လက်မောင်းကြီး
တွေ ကြီးလာတယ်။ သိလား ... မြှောက်ပြောရသေးတယ် ... သူလှော်အားရှိ
အောင် ... ဒါမျိုးကျတော့ ကျေနပ်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ ... အင်း ... တဲ့။

ဟိဟိ

ကျွန်မတို့ ၄ယောက် ရယ်ရတယ်။ မိသားစု ဆိုသည်မှာလည်း ရေစက်ရှိလို့
ပဲ လာဆုံစည်းရတယ်။ အတွေးအမြင်တွေတော့ မတူနိုင်။ တစ်ခါတစ်ခါ မ
တူတာတွေကပင်လျှင် လူတွေကို အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပေါင်းစည်းစေ
တတ်တယ်။ ရန်ဖြစ်တာတွေ ပြန်ချစ်တာတွေ ဟာလည်း ခဏတွေရတဲ့
ဘဝမှာ အမှတ်တရတွေ အဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။

ညနေ ၅နာရီ ၁၈မိနစ်

ဒီဇင်ဘာ ၂၁၊ ၂၀၁၅

Garden Bay Cruise

ကုသိုလ်ထုပ်ကြီး

ကုသိုလ်ထုပ်ကြီး ...

ကျွန်မအဒေါ်နှင့် ယနေ့ညနေ စကားပြောခဲ့စဉ် သူ့ဆီက ကြားရသော စကားလုံးလေးကို ရေးချလိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအဘွား သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်က အဘိုးအဘွားနှင့် အတူနေသော ကျွန်မအဒေါ်မှာ သူ့အမေကို ဘယ်လောက်ပြုစုခဲ့ သလဲဆိုရင် သူ့အမေသည် သူ့သမီးလေးလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်မတို့ အဘိုးကို သူပြုစုတော့ လည်း သူ့အဖေသည် သူ့လက်ထဲမှာ သူ့သားလေးလို ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ ပြန်သည်။

အဖေက ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်ပေးလည်း ကျေနပ်နေရှာ တယ်။ ဖင်လေးကို ပုတ်ပေး၊ ကျောလေးပုတ်ပေ။ လက်ကလေး ကိုင်ထား ပေး သူသိတယ်။ သူကလေးလေးလိုပဲ ကျေနပ်နေရှာတယ် ... တဲ့။

ဒီအကြောင်းကိုပြောရင်း ကျွန်မအဒေါ်မှာ မျက်ရည်ကျသည်။ တကယ် တော့ သူတရားမရှိ၍ မဟုတ်၊ အဖေခံစား နေရသော ဝေဒနာတွေ မကြည့် ရက်တော့လို့ပါ ...

အဘိုးက ဗိုက်ပြဿနာ တစ်ခုကြောင့် လောလောလတ်လတ် သွေးအန် သွေးဝမ်းသွား ဝေဒနာ ရခဲ့သည်မို့ အဘိုးဝမ်းသွားတိုင်း အဒေါ်က ... ဝမ်း ဘာအရောင်လဲ၊ မာလား၊ ပျော့လား၊ ဘယ်လောက်သွားလဲ ... အိမ်သာအိုး မျက်နှာအပ်ကာ မွှေနှောက်ရှာဖွေ စစ်ဆေးရေး လုပ်ရသည်။ အဘိုးမှာ

လိပ်ခေါင်းရှိသူမို့ ဝမ်းသွားပြီးရင် ဒီလိပ်ခေါင်းကို အဒေါ်က ပြန်ထည့်ပေးရသည်။ အဘိုးမှာ သူ့ဘာသာ လုပ်နိုင်သော အားအင်မျိုးမရှိတော့ပေ။ အဖေကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချောလိုက် ခြောက်လိုက် ပြောနေရသော ကျွန်မ အဒေါ် ...

ဖေဖေ ... နာရင်နာတယ်လို့ သေချာပြော၊ အင်း အွန်း မလုပ်နဲ့၊ သေချာလေးပြော ... ဒါမှဆရာဝန်က သိမှာ ... ပြန်ပြော ... ဒီနားက နာလား ... မနာဘူးလား ...

ဖေဖေ ဆရာဝန်က ဆန်ပြုတ်ပဲ စားရမယ်တဲ့။ ကဲ ... ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ဖေဖေက ဆန်ပြုတ်ကြိုက်တဲ့သူ။ ပြီးရော ... ဖေဖေကြိုက်တာ နေ့တိုင်းစားရတော့မယ်။

အဘွားကို ပြုစုရစဉ် တုန်းကလည်း ... ကျွန်မ အဒေါ်သည် ... သူ့အမေ စမြင်းတုံးတစ်ပြီး ဝမ်းသွားမရတော့ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ မရွံ့မရှာ ကလော်ထုတ်ပေးခဲ့သော သမီးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နံနက်တိုင်း မိခင်၏ ချီး၊ သေးကိစ္စကို သူရုံးမသွားခင် ပြုပေးရာ အဘွားသေမယ့် နံနက်အထိပါ။

ကျွန်မတို့ အဘွားမှာ အလွန်အသန့်အပြန့် ကြိုက်ပြီး သနပ်ခါးလေး ဖွေးအောင်လိမ်း၊ ကျက်သရေ ရှိရှိလေး နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုအဘွားကို အဒေါ်က မနက်ဘက် အပေါ့အလေး စွန့်ပြီးတော့ တစ်သူ့ူးစက္ကူနှင့် သုတ်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရေနဲ့လက်နဲ့ ပွတ်ကာ သေချာလေးဆေးပေး ... ပြီးမှ အခြောက် ပြန်သုတ်နှင့် ... သန့်နေအောင် ထားပေးခဲ့သူပါ။

ရုံးက ပြန်ရောက်ရင် သူ့အမေကို မေမေ သမီးပြန်လာပြီလို့ ပြောတတ်

သလို၊ အချစ်ရေ ... အချစ်ကလေး ဒီနေ့ များများစားရဲ့လား၊
ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား ... စသည်ဖြင့် ပြောတာမျိုး တွေလည်း ကြား
ဖူးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အမေ၊ အဖေ အသက်ရှည်သလောက် သူကုသိုလ်တွေ ရ
နေခဲ့၏။

အဘွားဆုံးတော့ ကျွန်မအဒေါ်မှာ အသုဘမှာ လူတိုင်းကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
ဧည့်ခံနိုင်သည်။ သူ့မှာ နောင်တ Regret ဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်
ပါသည်။

အဖေ၊ အမေ အသက်ရှင်စဉ်မှာ မကျွေးလိုက်၊ မပြုစု လိုက်ရတာမျိုး သူ့မှာ
မရှိခဲ့။ အလုံးစုံ တာဝန်ကျေခဲ့သော သားသမီး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး
ခံစားချက်မျိုးဖြင့် သူကျန်ခဲ့၏။

အဘွားဆုံးတော့ စိတ်ပျော့သော ကျွန်မတို့ အဘိုးသည် ယောင်တောင်
တောင်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အဘိုးမှာ ဘဏ်အရာရှိကြီးတစ်ဦး
ဘဝဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု အဘိုး နေမကောင်းတော့ အတူနေ မိသားစုအားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြုစု
ကြသော်လည်း အနွံအတာ အခံနိုင်ဆုံးနှင့် အပင်ပန်းဆုံးမှာ ကျွန်မတို့
အဒေါ်ပါပဲ။

ခြောက်ပြောလိုက်၊ ပျော့ပြောလိုက်၊ ဆူပြောလိုက်၊ ဟာသလုပ် ပြော
လိုက်။

ဆံပင်လေး ညှပ်ပေးဦးမယ်နော်၊ မုတ်ဆိတ်ကလေး ညှပ်ပေးဦးမယ်နော်။

အမေက သားကို ပြောသလိုလေး ပြော။

ဝေဒနာကို မရှုနဲ့ လေဝင်လေထွက် လေကိုပဲရှုလေ ... မှတ်မိတယ်မလား

... တရားစခန်း မှာလေ။

တပည့်ကို ဆရာက ပြောသလိုပြော။

ကျွန်မအဒေါ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးသုတေသနဌာနမှ Research Scientist သုတေသန ပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တာဝန်ကြီးကြီး ယူထားရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အဖေကို သူ့လက်နှင့် ပြုစုရမှ ကျေနပ်သည်။ ရုံးအလုပ် တွေလည်း ပစ်ထားလို့မရ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အစပြုနေသော ရောဂါ ကလေးတွေနှင့် အကျန်းမာကြီး တော့လည်း မဟုတ်။

အိပ်ပျက်ညတွေများပြီး ပင်ပန်းလာတိုင်း သူသည် အဖေကိုဖက်ပြီး ... ကုသိုလ်ထုပ်ကြီး ... ကုသိုလ်ထုပ်ကြီး ... ဖေဖေက ကုသိုလ်ထုပ်ကြီး ... လို့ ကြွေးကြော်ကာ အဖေ အသက်တစ်ရက် ရှင်နေသေးသရွေ့ ပြုစုပေးနေတာ မညည်းမညူပါ။

ကျွန်မက မိခင်၊ ဖခင်၊ အဘိုး၊ အဘွားတွေအကြောင်း မကြာခဏ ရေး တတ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကျွန်မ ... လူကြီးမိဘတွေကို အင်မတန်မှ ပင် ချစ်တတ်၊ သနားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအမေ ...

ကျွန်မအမေသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကံကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ့အ မေမှာ သူ့ကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရစဉ် အခါက မက်သော အိပ်မက်တစ်ခု မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ စကော့ဈေးလောက်ကြီးသော ဆင်ကြီးကို စီးရ သည်လို့ မြင်မက်ပါသတဲ့။

ဆင်ဆိုတာ နဂိုကမှကြီးရသည့်အထဲ စကော့ဈေးလောက်ရှိသည့် အရွယ်

ဆိုတော့ မွေးလာမည့်လူမှာ ဘယ်လောက် ဘုန်းကံကြီးမည့်သူ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုသည်ကို မှန်းဆကြည့်ရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူမွေးမွေးချင်းပင် သမီး မိန်းကလေး မရှိသော သူ့အဘိုးနဲ့ အဘွားက ငါတို့မှာ သမီးလေးမရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ ... ဆိုကာ မြေးမလေးကို သမီးလိုပင် မွေးစားခဲ့သည် ...။

သူ့အဖေက သမီးဂုရက်သမီးမှာ ထိပေါက်ရာ သမီးအတွက် ချက်ချင်းပင် စိန်နားပန်လေး ဝယ်ခဲ့သည် အဘိုးအဘွား၏ မြေးဦးမြေးသမီး အနှစ် ကလေးအဖြစ် ရွှေ့နားသံသီး ရွှေ့လက်ကောက် ရွှေ့ခြေချင်းလေးများဖြင့် ဖူးဖူးမှုတ်နေ ခဲ့ရလေသည်။ မြေးအိမ်ပြင် ထွက်မှာစိုး၍ ခနောင်တိုက အိမ် ကြီးပေါ်မှာ ဗိုလ်အုန်းသီး စက်ဘီးဝယ်ပေးပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး စိတ်ကြိုက်စီးခိုင်း ထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် ဘဝတွင် အလှအပ လည်း အလွန်ကြိုက်ပြီး နုနုနယ်နယ်လေး နေခဲ့ရသည်။ တစ်ဘဝလုံး ဘာ အလုပ်မှ ကြိုးစားပမ်းစား မလုပ်ခဲ့ရချေ။

ငယ်တုန်းကလည်း ငယ်တုန်းမို့ စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့ရသည် လည်း မရှိ၊ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရလာခဲ့သည်။ ယောက်ျားရပြီး ယောက္ခမအိမ် တက်နေတော့လည်း လက်သည်း နီခြေသည်းနီ အဆိုးမပျက် ကော့ကော့ လေး နေနိုင်ခဲ့သည်။ ကလေး ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို စာသင်ပေးတာက လွဲ၍ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ် စသော ... ဘာအိမ်မှု ကိစ္စမှ မလုပ်ရ။

ယောက်ျားကလည်း ချစ်ရဲ့ခြေသည်း လေးကိုတောင် မောင် ကောက်စား လိုက်ချင် ဆိုသော ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်၏။ အခု ... သူများတွေ မြေးထိန်းရ သော အရွယ်မှာ ကျွန်မတို့လည်း တစ်ယောက်မှ ကလေးမမွေးကြတော့ သူက ထိန်းစရာမြေး မရှိပြန်။ ဖေ့စဘွတ်ပွတ်လိုက် ခွေးလေးတွေနဲ့ ဆော့ လိုက် လုပ်နေနိုင်သည် သူ့ဘဝမှာ ခက်ခဲသော အချိန်များ ရှိခဲ့သော်လည်း

ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရပါမူ သူ့ဘဝလုံးဝ အပူအပင် မရှိဘဲ နေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းတွင် ဘဝဖြစ်စဉ် အပိုင်းအခြား phase များ အသက်လိုက် ရှိနေကြရာ သူကတော့ phase တိုင်းမှာ အမြဲစင်ပေါ်က ဖြစ်နေခဲ့တာများသည်။ အပေးအကမ်း အလွန်ရက်ရောသူ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမှ နှမြောခြင်း စွဲလမ်းခြင်း မရှိပေ။ လက်ဝတ်လက်စား ပျောက်လည်းဟယ် ... ပျောက်သွားပြီ ဆိုတာလောက်နှင့် ပြီးသွားသည်။ တစ်ခါ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အိမ်ကိုလာပြီး ပိုက်ဆံချေးတော့ (လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်လောက်က ဥသိန်းဆိုသော ပိုက်ဆံမှာ မနည်းလှ) ကျွန်မရှေ့မှာပင် အလွယ်တကူ ယူပေးလိုက်သည်။ အတိုးလည်း မရ။ အရင်းလည်း မရ။ စာမလာ သတင်းမကြား ဇာတ်ကားရိုက်သွားရာ ယနေ့ထိတိုင် ဆိုပါတော့ ... တစ်လောက ထိုလင်မယားကို ဈေးဝယ်စင်တာ တစ်ခုမှာတွေ့ရာ ကျွန်မအမေလေ ... ထွက်ပြေးလာပါသည်။ နှုတ်တောင်မဆက်ရဲ ... အားနာလို့တဲ့ ...။ ကျွန်မက ပွစိပွစိလုပ်တော့ ထားလိုက်တော့ ... တဲ့။

သူ့ဘဝမှာ ငွေကို ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်သော်လည်း သူလိုချင်သလောက် ရနေ တတ်ခြင်းကလည်း ထူးခြားသည်။ ဗေဒင်စကားဖြင့် ပြောရပါမူ ဘဝတွင် ရှေးအတိတ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံအရ အထောက်အပံ့ ကောင်းများကို ရရှိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ အခု အသက်အရွယ် ရောက်တော့လည်း သူ့ကို အိမ်မှာ ကလေးလိုပဲထားကြ ပြောဆို ဆက်ဆံကြသည်။

ဒါကြောင့် တချို့နေရာတွေမှာ ကလေးဆန်တတ်သည်။ ဖျတ်ခနဲ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ စိတ်ကောက်ချင် ကောက်သွားတတ်သည်။ ကျွန်မအမေ၏ သဘာဝမှာ အပြင်ပန်း၌ စကားနည်းသော်လည်း အလွန် အရယ်သန်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ ကျွန်မ လက်ဖက်စားခါနီး ပုစွန်ခြောက်ထုပ် ပျောက်

နေရာ ကျွန်မက စိတ်တိုတိုနှင့် ... ကဲ ... ဒီပုစွန်ခြောက် ... စားမယ်ဆို
ပျောက်ပြီ ... လည်ပင်းဆွဲထားမှပဲ အမေရယ် ဆိုတော့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ထ
ရယ်သည်။ ဘူးစိမ်းမှာ ထည့်ထားတာဆိုပြီး ဘူးစိမ်းကို သားအမိနှစ်
ယောက် ဘာကြောင့်မှန်း မသိရယ်ရင်း ပတ်ရှာကြရာ တစ်ယောက် တစ်
ယောက် ဝင်တိုက်မိပြီး ဒလိမ်းထိုးနေကြသည်။

ဘယ်မှာမှမတွေ့ နောက်ဆုံး မစားတော့ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ပြီး မျက်စိရှေ့က
ဘူးနီဖွင့်တော့ ထွက်လာသည်။

ကမြင်းမ ပုစွန်ခြောက် ...

ကျွန်မထဆဲတော့ အမေက ဟယ် ... သရဲပြောင်းထားတာ ... သရဲသရဲ ...
ပြောရင်း ရယ်လို့ မဆုံးတော့ပေ။ ကျွန်မသည် သမီးကြီးတစ်ယောက်
အနေဖြင့် အမေကို အချမ်းသာကြီး မထားနိုင်သော်လည်း ပြည့်စုံ ပျော်ရွှင်
သော ဘဝကို ပေးဆပ်ထားနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ့အပူမရှိဘဲ အပူရှာတာမျိုးကို လုံးဝ လုံးဝမကြိုက် ... သူ့ကို
သူများက သောကဖြစ်စရာ လာပေးရင်လည်း ကြားကနေ လုံးဝ လက်မခံ
နိုင်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ အမေကို အကောင်းဆုံး ထားသလို အပျော်ဆုံးလည်း
ဖြစ်နေစေချင်သည်။ မိဘကျေးဇူး ဆပ်သည်ဆိုရာ၌ အဖေ အမေရှိပေမဲ့
ကိုယ့်မှာ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နိုင်သော အင်အားလည်း ရှိဦးမှ ... တချို့
ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နိုင်သော အင်အားရှိသော်လည်း မိဘအပေါ်
စေတနာမရှိပြန်။

တချို့ပုစုစလုံး ပြည့်စုံသော အခြေအနေ ရောက်နေသော်လည်း မိဘ
ကွယ်လွန် သွားနှင့်ပြီး ဖြစ်ပါက ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် မရပြန်။

ဒါကြောင့် အခု အမေကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နေချိန် ကျွန်မလည်းသူ့ကို အလုံးစုံ
ပံ့ပိုးပေးနိုင်သည့် အချိန်မို့ အချိန်အခါကောင်း ကြုံနေရပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ကျွန်မမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေကို နှမ်းတစ်စေ့ထိတာနှင့် ခွေးလိုပြန် ကိုက်တတ်သော စရိုက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အမေအကြောင်းကို အဘိုးအဘွားက ပင် ကျွန်မရှေ့ မပြောရဲ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က အလွန်မိုက်ရိုင်း အထိမခံ စွာ လန်ကြဲ။ အခုကြီးလာတော့ အမေဆိုသည်မှာလည်း ပုထုဇဉ် လူသားဖြစ်၍ မှားတာတွေ ရှိတတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်က သူ့ဘဝကို အလုံးစုံ ချုပ်ကိုင် လို၍ မရနိုင်ကြောင်း သိလာလက်ခံလာ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ပင်ကိုသဘာဝအရ ပြောတတ်ဆိုတတ်သူ ဖြစ် သောကြောင့် အမေကိုလည်း အမေ ... ဒီကိစ္စမှာ ဒီလိုမပြောရဘူး ဒီလိုမ လုပ်ရဘူး။ ဒီလိုနေ ဒါကိုဝတ် ဆိုတာမျိုးတွေ လုပ်တတ်တော့ တစ်ခါတလေ သူစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာတွေ ရှိသည်။ ကျွန်မမှာ ပါးစပ်ကတော့ လုံးဝမချို့။ သို့သော် အမေ၏ သမီးကြီး ကျွန်မမှာ အမေကို ဘယ်လောက် အကာအကွယ် ပေးနိုင်ကြောင်း Backup ပေးနိုင်ကြောင်း Cover ပေးနိုင်ကြောင်း အမေသိပါလေ။

ကျွန်မအမေကို အလိုလိုက်လို့ ရသမျှ အလိုလိုက်သည်။ အမေပါသော ခရီးသွားတိုင်း ကျွန်မယောက်ျားကို အေး ... ငါ့အမေပါတယ်နော် ဓာတ်ပုံ ဘယ်လောက် ရိုက်မှာ ဘာမှ မပြောနဲ့ စိတ်ရှည် ... တစ်ခါတည်း အပြတ် ပြောထားခဲ့သည်။

ကျွန်မအမေမှာ အများသိကြသည့်အတိုင်း လူချစ်လူခင်လည်း အလွန် များသည်။ ကျွန်မအလုပ်ထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနှင့်တောင် ဟေးဟား နှင့် သူငယ်ချင်း ပေါင်းသလို ပေါင်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အန်တီဦး အန်တီဦးနဲ့ သူ့ကို ချစ်ကြခင်ကြ တွေ့တဲ့နေရာ နှုတ်ဆက် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြတဲ့ထဲမှာ တကယ့်နာမည်ကြီး ထိတ်ထိတ်ကြဲ အဆိုတော်တွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး အနုပညာရှင်တွေ၊ ဒါရိုက်တာ

တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ မိတ်ကပ်ဆရာတွေလည်း ပါကြသည်။ သူကလည်း လူတိုင်းကို ချစ်တာများသည် သူ့ကို မနာလိုသူ ကြည့်မရသူတွေလည်း ရှိတာပေါ့။

ခရီးသွားလျှင် သူ့မိတ်ဆွေတွေအတွက် ဝယ်ခြမ်းရတာနဲ့ပင် ပိုက်ဆံအတော် ကုန်သည်။ ကျွန်မမောင်ဖြစ်သူက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အမေ့ကို ကြည့်ပြောဦး၊ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ပိုက်ဆံ သူသုံးဖို့ ဥစ္စာကို သူများတွေအတွက်ပဲ ဝယ်နေတယ်။ မပြီးတော့ဘူး လှမ်းတိုင်တတ်သည်။ အို ... သူ့ချစ်သူတွေကို အဲလိုပေးရမှ ပျော်တာ ... ငြိမ်ငြိမ်နေ ... ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ကျွန်မက ကျိတ်မှာရသည်။ သူ့ရှိနေတုန်း ပေးရကျွေးရတာ ... ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် နည်းနည်းလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေး ... သေသွားမှ အမေ့ကို မကျွေးလိုက်ရ ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ... မှာရသည်။

အမေမှာ အပေးအကမ်း အလွန်ရက်ရောသည်။ မယုံလျှင် သူဝတ်ထားတာတစ်ခု တောင်းကြည့်ပါ။ ကြိုက်လိုက်တာ လှလိုက်တာ ... လို ပြောကြည့်ပါ။ ယူသွား ယူသွားလို့ ပြောလိမ့်မည်။ လက်ဆောင်တွေလည်း ခဏခဏ ရတတ်သော အမေပါ။ သိပ်မကြာသေးခင်က သူ့ဖဘ မိတ်ဆွေ ညီမလေးတစ်ဦးထံမှ အိမ်ကို လက်ဆောင် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ရောက်လာရာ ကျွန်မက စပ်စုကြည့်တော့ ... အမလေး ... တည်ငြိမ်သူ ဆူးဆီကတဲ့ ... facebook မှာ သီချင်းလေးတွေ ဆိုပြတတ်သော ညီမလေး တစ်ယောက်ပါ။

ကဲ ...

တည်ငြိမ်သူ ဆူးကတောင် လက်ဆောင် လှမ်းပို့ရသော ... ကျွန်မအမေသည် ဆယ်လီခေတ် ထနေသော အချိန်တွင်လည်း ဆယ်လီတကာတို့၏ ဆယ်လီပါတကား။ နှစ်သစ်အတွက်တော့ ကိုယ့်အမေကိုယ်ပဲ အရင်ဆုံး

wish လုပ်ရသည်။ အမေ ... ဒီအခြေအနေလေး ဆက်ထိန်းထား အစားများ
များစား၊ ချော်မလဲစေနဲ့ သူများကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့။ သူများအပူ ကိုယ့်အပူ
မဟုတ်။ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး စိတ်ပျော်ရွှင်ဖို့က အဓိက ...

အမေနှင့် Facebook

အိမ်က လူကြီးမိဘများ Facebook ပေါ်ကို ရောက်လာကြတော့
သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေက-

အမေ သိပ်မကြွားပါနဲ့၊ လူတွေကို tag မလုပ်ပါနဲ့၊ Messenger ကနေ good
Morning, Good Night, Happy New Year တွေ သူများတွေကို ခဏခဏ မပို့
ပါနဲ့ ... စသည်ဖြင့် ဆုံးမစကားတွေ ပြောကြသည်။

ဒီလို ပြောခံရတော့ လူကြီးတွေကလည်း ဘယ်ကြိုက်လိမ့်မတုံး။ လူငယ်
တွေဘက်က ကြည့်တော့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ လုပ်တာလေးတွေက
ဇွတ်တရွတ် နိုင်နေတာမို့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ၊ ကိုယ့်မိဘအပေါ် စိတ်ကွက်ကြမှာ စိုးရိမ်ကြ
လို့ပါ။

ကျွန်မအမေ Facebook စသုံးခါစက ကျွန်မနဲ့လည်း တဂျိန်းဂျိန်း ရန်ဖြစ်
ကြရသည်။ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးသာ နေတတ်သော အမေက ဒီလူ
ပေါင်းစုံသော Facebook ပေါ်တက်လာပြီး ... မသိမမြင် သူတွေနဲ့
မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတာ၊ တွေ့သမျှပုံ ရိုက်ပြီးတင်နေတာ၊ မြင်စေချင် သူတွေကို
tag နေတာ၊ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာစရာ ဆိုလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေတာတွေ
ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်က သူ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို လက်မခံနိုင်
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါမျိုးက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းလား ဆိုတော့ ... မဟုတ် တစ်လောက ... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့ သူက ဟယ် ... ငါ့အမေကို စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မထားပါနဲ့ဟယ်။ သူက တစ်ခုခုဆို Facebook ပေါ်တင်ပြီး ကြွား တတ်လို့ပါ။ နင်တို့ကို tag ရင်လည်း မကြိုက်ရင်ဟယ် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သာ ဖြုတ်လိုက်ကြပါဟယ်။ အားနာနာနှင့် ဆိုရှာသည်။

ကျွန်မကတော့ အခု သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ ...

လူကြီးမိဘများ tag ကြတာ၊ ကိုယ့်ကို မြင်စေချင်လို့ tag တာပါ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို သတိတရ ရှိနေမိတာလေးအတွက် ကျေးဇူးတင် မိသည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ကတောင် သူတို့ကို မေ့နေတတ်သည်။ သူတို့ က ကိုယ့်ကို မမေ့။ အမြဲသတိတရ ရှိနေတတ်သည်။

သူငယ်ချင်း၏ အမေအဖေ ဆိုတာလည်း ကိုယ့်အမေအဖေလို ခံယူထားရ မှာမို့ ကြိုက်သလောက်သာ ကျွန်မကို tag ပါ။ ကျွန်မသည် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် အန်ကယ်။ ပျော်ရွှင်ပါစေ အန်တီ စသည်ဖြင့် ပြန်ပြီး reply လုပ်ပေးခဲ့ တာပါပဲ။ သူတို့ကို ကျေနပ်သွားစေချင်သည်။ လူကြီးတွေ မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ မိခင်ဖခင်များသည် နောက်ထပ် ၁၅ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ လောက်ဆို ရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒါ တောင် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေး ကောင်းနေဦးပါမှ။

ဒါကို သိနေလျက်နှင့်တောင် ကျွန်မတို့ သားသမီးတွေက ကိုယ့် အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိစ္စနှင့်ကိုယ်မို့ သူတို့နား အချိန်ပြည့် မ ကပ်နိုင်ကြပါ။

တကယ်တမ်းပြောရင် သူတို့သည် အိမ်ထဲမှာ အထီးကျန် ဆန်နေတတ်ကြ ပါသည်။ ကျွန်မအမေဆို အဖေကလည်း ဆုံးပြီး သားသမီးတွေကလည်း သိပ်အနားမကပ်နိုင်။ သူ့အဖော်က ခွေးလေးနှစ်ကောင်ပါပဲ။ သူ့

အပေါင်းအသင်းတွေက Facebook မှာ ရှိသည်။

ဒါကြောင့် လူကြီးတွေမှာက မြေးတွေအပေါ် သားသမီးတွေအပေါ် သားသမီးတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် အမြဲစိတ်ရောက်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မအမေဆို ကျွန်မကို ဗိုက်ချပ်ပျားသံပရာ အကြောင်းလည်း message box ကပို့သည်။ လည်ပင်း ပဝါပတ်နည်းလည်း လာပို့သည်။ ရယ်စရာတွေ လည်း လာ ... လာပို့သည်။ ကျွန်မတင် မဟုတ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း တွေကို လည်း သူ ဒါမျိုးလေးတွေ ပို့သည်။ သတိရလို့ ပို့တာပါ။ ချစ်လို့ခင်လို့ ပို့တာ ပါ။

သူတို့မှာ တွေးတောစရာ လုပ်စရာတွေ သိပ်မရှိတော့ချေ။ Facebook သည် သူတို့အတွက် ကမ္ဘာလောကနှင့် ဆက်သွယ်ပေးထားသော outlet လေး တစ်ခုပါ။

ဘယ်သူတော့ ဆုံးသွားပြီး၊ ဘယ်သူ့သားကတော့ ဘယ်နိုင်ငံမှာ ဘွဲ့ရ တယ်။ ဘယ်သူ့သမီးလေး မင်္ဂလာဆောင်သွားပြီ ဆိုတာလေးတွေ Facebook ကို ကြည့်ပြီး သိရသည်။

ကိုယ့်သားသမီး ဘွဲ့ရတာ၊ ရာထူးတိုးတာ၊ မြေးတွေ စာမေးပွဲ အောင်တာ မျိုး ဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး နိုင်တော့ပြီ၊ Facebook ပေါ်တင်ပြီး ကြွားရပြီ။

ကျွန်မလည်း ကျွန်မအမေကို ပေးကြွားထားလိုက်သည်။ ကြွားချင် သလောက်ကြွား အမေ။ သူ့ခိုးကြမ်းပိုးတို့ရဲ့ အမေမဟုတ်ဘူး၊ အမေ ကြိုက် သလောက်သာကြွား၊ ကြွားတယ်ဆိုပြီး အမြင်ကတ်ကြသူများ လာမကြည့်ရုံ ပါပဲ။

ဒါက သူတို့၏ ပြဿနာပါ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ကျွန်မအမေသည် ကြွားတတ်

ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ကြွေးထားပါသည်။

သူတို့ ဝမ်းသာပါစေ၊ ကိုယ့်အတွက် မိဘက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ နေတာကို လိုလိုချင်ချင် လက်ခံလိုက်စေ ချင်ပါသည်။

အရင်တုန်းက အမေက ကိုယ်လုပ်သမျှ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီး Facebook မှာ တင်တော့အစက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မိသည်။ ပုံတွေမလှရင် မကြိုက်။

ခုတော့ ... တစ်ချိန်ကျ ဒါလေးတွေက အမှတ်တရလေးတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ၊ အမေ မရှိတော့တဲ့အခါ ဒီပုံလေးတွေကြည့်ပြီး သြော် ... အမေက ငါတို့ကို ဘာပဲလုပ်လုပ် ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့ရှာတယ်။ ငါကတော့ သူဒီပုံလေးတွေ ရိုက်ပေးနေချိန်မှာ သူ့အပေါ် ဘုခွကန့်လန့်တွေ ပြောနေခဲ့ပါလား။ ကျွန်မ နောင်တ မရချင်လို့ပါ။

ခုတော့ အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကပါပဲ။ အသားမည်းနေသော ပုံလည်း တင်ပါစေ၊ ဗိုက်ပူနေသော ပုံလည်း တင်ပါစေ၊ ပလုတ်ပလောင်းပုံတွေ၊ မျက်စိမှိတ်နေသော ပုံတွေ သူတင်ချင်တာ တင်ပါစေ။

လှတာတွေ မလှတာတွေထက် အမေ့မျက်စိထဲမှာ အမေ့သမီးသည် အမေ့သမီးပါပဲ။

အချိန်တွေကုန်တာ အရမ်းမြန်ပါသည်လေ ...

မိဘနဲ့နေရတာ နေတတ်လျှင် အင်မတန် ကုသိုလ်များပါသည်။

ကျွန်မလည်း မိမိကိုယ်မိမိ များစွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ယူခဲ့ရပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုတာ တကယ်ရှိလား ...

ကျွန်မ အဖေဆုံးမယ့်နေ့က ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့။ နွေရာသီမို့ ပူပြင်း

ခြောက်သွေ့သည်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ အိမ်သစ်ကို ပြောင်းပြီး အဖေတို့ အခန်းထဲမှာ Aircon သမားတွေ Aircon အသစ်တစ်လုံး တပ်နေကြတာကို မှတ်မိနေသည်။

အဖေက ... ဇိမ်ပဲ။ ဒီညတော့ Aircon လေးနဲ့ အေးအေးလေး အိပ်ရတော့ မယ်ဟေ့ ... တဲ့။ နေ့လယ် ထမင်းစားရင်း ပြောသည်။

အလွန်ကို လှပသာယာသော ညနေခင်းမှာ စိမ်းမြနေသော မြက်ခင်းကြီး ကို ရေလောင်းရင်း ရုတ်တရက် မအီမသာ ဖြစ်လာ၍ အိမ်သာထဲ ပြေးဝင် သွားသော အဖေ ...

အမေက စိတ်ပူပြီး ဝင်လိုက်သွားတော့ သွေးတွေအန်လို့ ဆေးရုံအမြန်ပို့ ကြရာ လမ်းပေါ်မှာတင် ဆုံးပါလေသည်။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်ခါနီး အဖေ မြက်ခင်းရေလောင်းနေတာ နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့လိုက်ပြီး အဲဒီည ၇ နာရီလောက် အဖေ့ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ အသည်းရောဂါဌာနမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်တောင်ရှည်ရှည် ကော့ ကော့ကြီးတွေနှင့် အသက်မရှိတော့သော အဖေ့အလောင်းသာ ဖြစ်နေခဲ့ ပါသည်။

အပြင်ထွက်ခါနီး အဖေ တာတာ ... လို့ လုပ်ခဲ့တာ တစ်သက်လုံးစာ အတွက် ဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။

အဖေတို့ အခန်းထဲမှာ အဲဒီနေ့ညက အမေနဲ့အတူ သွားအိပ်နေရင်း Aircon လေးကလည်း အေးအေးမြမြလေး အေးနေသည်။

အဖေ နေ့လယ်က ထမင်းစားရင်း ပြောခဲ့သော ညကျရင် အေးအေးလေး ဇိမ်လေးနဲ့ အိပ်ရတော့မယ်။ ပျော်လိုက်တာဆိုသည့် ကိစ္စမှာ ဖြစ်မလာတော့ ပေ။

သူ့ခမျာက ရေခဲတိုက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ။

ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိသလားလို့ မေးဖို့ရန် အတွက် ... မနက်ဖြန် ဆိုသည်မှာ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာနိုင်သော သေခြင်း တရားနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အင်မတန် ဝေးနေသေးသော အချိန်တစ်ခုသာ ဖြစ် ပါသည်။

ဒီည၊ ဒီနေ့လယ်၊ ဒီတစ်နာရီ အတွင်းတောင် ကျွန်မတို့တွေ အသက်ရှင် နေဦးမည်ဆိုတာ သေချာပါရဲ့လား ...

ဒီည မသေဘူးလေလို့ မနက်ဖြန်ကျမှသာ ပြောနိုင်မှာပါ။

ဒီည မသေဘူးဆိုတာ ကျိန်းသေတယ်လို့ ... ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါ။

ပြောနိုင်သည်ဆိုလျှင် အထင်နှင့် ရမ်းတုတ်နေခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ထင်တစ်လုံးနှင့် တစ်ဘဝလုံး နေခဲ့၍ နောက်မကျ သင့်သည်များ နောက်ကျခဲ့ရတာပါ။

မနေ့ကပဲ International School က အထက်တန်း ကျောင်းသူလေးတစ် ယောက် ကားမတော်တဆမှုဖြင့် သေဆုံးသည့် သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရ သည်။ သူ့မှာ မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိခဲ့တော့ပါလား အသက်ရှင်နေခဲ့လျှင် တော့ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့မို့ ကျောင်းမှာ အတန်းချိန်တွေ ရှိမည်။ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခွင့် ရဦးမည်။ မပြီးသေးသော project တွေ၊ assignment တွေ လုပ်ရဦးမည်။

သေသွားတော့လည်း အားလုံး တန်းလန်းထားခဲ့ရတာပဲ။ ဆရာတော် မိန့် ခဲ့သော တရားစကားလေး တစ်ခွန်း သတိရမိလို့ပါ။ အဝတ်ကြိုးတန်းမှာ တန်းလန်းလေး လှန်းထားခဲ့သော ကိုယ့်အဝတ်လေး မခြောက်သေးခင်၊ မ ရုပ်ရသေးခင်မှာတောင် ကိုယ် သေသွားနိုင်တာပါလား။

ကျွန်မတို့ ဘာတွေကိုများ စွဲလမ်းတွယ်တာ ဆုပ်ကိုင် ထားနေကြတာပါ လိမ့်။ ဆုပ်ခွဲသမျှလည်း မြဲမှာမှ မဟုတ်တာလေ။ အရေးမကြီးတာ တစ်မတ် ဖိုးလောက်ကို အရေးကြီးသလို တစ်ကျပ်ဖိုးလောက် ခံစားကြရင်း အချိန် တွေ ကုန်နေတာတွေ ရပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ။

အရေးကြီးတာတွေကို ဦးစားပေး ချက်ချင်း ထလုပ်လိုက်ပါတော့လား။ မ ပြောဖြစ်တဲ့ သူကို ပြန်ပြော လိုက်ပါတော့လား။ ခွင့်လွှတ်သင့်သူကို ခွင့်လွှတ် လိုက်ပါတော့လား။ ဟန်ဆောင်နေ တာတွေ ရပ်လိုက်ပါတော့ လား။ တောင်းပန်စရာ ရှိရင်လျှင် တောင်းပန်လိုက်ပါတော့လား။

ကျွန်မ နောင်တတွေ ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ထွက်ခွာသွားချင်သည်။ နောင်ကြိုး ဟူသမျှ ဖြတ်လို့ ထားခဲ့ချင်သည်။ အကြွေးတွေ ကျေခဲ့ချင်သည်။ အကုသိုလ် ဝန်ထုပ်တွေ သယ်မသွားချင်ပြီ။

သေဖို့ကိစ္စ သိပ်လွယ်သည်။ ယခုကျွန်မ လည်ပင်းကို ကြိုးနှင့်စွပ်ချ လိုက်ပါ။ သုံးမိနစ်အတွင်း ကျွန်မသေမည်။ ဘာရောဂါမှ မရှိလို့ မသေသေး ဘူး မထင်နှင့် သေဖို့ရှိလျှင် ယခု ချက်ချင်းသေသည်။

နေဖို့က ခက်သည်။ ကုသိုလ်နှင့် နေဖို့က ပိုခက်သွားပြီ။ အသက်ရှိနေသမျှ အချိန်တိုင်း ... ကုသိုလ်တရားနှင့် ရှင်သန်နိုင်ကြပါ စေသတည်း။
